

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/158/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218207649
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7218207649.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne Z. M.Š., nar. XX.X.XXXX, bývajúcej v Z., Č. X, proti žalovaným: 1/ DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom v Trnave, Mikovíniho 10, IČO: 46 713 930, zastúpeného PETKOV & Co s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, a 2/ AZ Kapital, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Nová 19, IČO: 46 042 237, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 5. marca 2019 č.k. 10C/63/2018-77 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaným p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 5.3.2019 č.k. 10C/63/2018-77 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je absolútne neplatná dobrovoľná dražba nehnuteľností vedených na LV č. XXX, kat. úz. Z., okres Z. E., obec Z. - Z.Á., ako rodinný dom so súpisným číslom XXX postavený na parcele č. XXXX, parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 160 m², parc. č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 194 m² a parc. č. XXXX - záhrady o výmere 249 m² (ďalej len „nehnuteľnosti“). Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznáva proti žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne založenej na tvrdení, že potom, ako s bankou OTP Banka Slovensko, a.s. uzavrela dňa 17.8.2010 zmluvu o spotrebnom úvere č. 037/5015/10SU na sumu 100.000 eur a uzavrela i zmluvu o zriadení záložného práva na označené nehnuteľnosti, banka zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 6.12.2017 postúpila svoju pohľadávku na žalovaného v 1. rade a následne sa žalobkyňa z výpisu z listu vlastníctva dozvedela, že dňa 18.6.2018 sa uskutočnila dražba označených nehnuteľností, vydražiteľom ktorých sa stal žalovaný v 2. rade bez toho, aby listiny súvisiace s dražbou boli žalobkyni doručené, žalobkyni nebol doručený ani znalecký posudok na ocenenie nehnuteľnosti, ktoré boli podhodnotené, majúc pritom za to, že úver nebolo možné zosplatiť a nebolo možné realizovať dražbu, ktorou tak bolo porušené základné ústavné právo žalobkyne vlastníť majetok.

3. V odôvodnení rozsudku súd poukázal i na obranu žalovaného v 1. rade, ktorý žiadal žalobu zamietnuť v prvom rade z dôvodu v žalobe nesprávne určeného okruhu subjektov na strane žalovaného v súlade s § 78 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj na obranu žalovaného v 2. rade, že nehnuteľnosti nadobudol legitímnym spôsobom a žalobkyňa, ktorá má síce na adrese nehnuteľnosti trvalý pobyt, sa v nehnuteľnosti nezdržiava asi päť rokov, nepreberá listové zásielky, ktoré

sa vracajú odosielateľovi, pričom podobne to bolo aj pri doručení písomnosti v súvislosti s dobrovoľnou dražbou, následkom čoho nastala fikcia doručenia, čo však nemá za následok neplatnosť dobrovoľnej dražby. Žalobkyňa sa k obrane žalovaných nevyjadřila.

4. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti ZZ1 k ÚZ č. 037/5015/10SU zo dňa 17.8.2010 uzavretou medzi bankou OTP Banka Slovensko, a.s. ako záložným veriteľom a spoločnosťou BENLUX, s.r.o. so sídlom v Martine, Kollárova 90 ako záložcom, sa záložným právom podľa predmetnej zmluvy zabezpečila pohľadávka záložného veriteľa na splatenie úveru žalobkyne spolu s jeho príslušenstvom a zmluvnými pokutami vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Zistil, že rozhodnutím Správy katastra Košice zo dňa 16.9.2010, číslo vkladu: W. XXXX/XX bol realizovaný vklad záložného práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v prospech banky na základe záložnej zmluvy, ktorá zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 6.12.2017 uzavretou so žalovaným v 1. rade ako postupníkom postúpila postupníkovi pohľadávky z označenej zmluvy o úvere spolu s príslušenstvom a všetkými právami a povinnosťami s nimi spojenými. Z informatívneho výpisu z LV č. XXX, okres Z. E., obec Z. - Z., kat. úz. Z. z 10.9.2018 súd zistil, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalovaný v 2. rade titulom dobrovoľnej dražby P - 545/2018 z 18.6.2018, číslo zmeny 1412/2018, titulom nadobudnutia je Osvedčenie o priebehu opakovanej dobrovoľnej dražby N 836/2018, NZ 18459/2018, číslo zmeny 1412/2018.

5. Po právnom posúdení sporu podľa § 137 písm. d), § 78 ods. 1 a 2 CSP, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, § 21 ods. 2 a 4 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) prvoinštančný súd konštatoval, že žaloba je žalobou podľa § 137 písm. d) CSP, ktorou sa žalobkyňa domáha určenia právnej skutočnosti, predpokladom úspešnosti ktorej je okrem zákonného oprávnenia podať takúto žalobu, t.j. že zákon vyslovene umožňuje a pripúšťa takýto druh určovacej žaloby (§ 21 ods. 2 vety prvej zákona o dobrovoľných dražbách), aj splnenie podmienky vecnej legitímácie. Dôvodiac, že z hľadiska vecnej legitímácie v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby ide o tzv. nútené spoločenstvo, nakoľko ustanovenie § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách výslovne vyžaduje, aby v konaní na strane žalovaného ako účastníci vystupovali všetci tí, ktorých zákon v tomto ustanovení vymedzuje, a to navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach, potom zo zistenia, že žalobkyňa vo svojej žalobe na strane žalovaných označila ako žalovaného v 1. rade veriteľa a záložného veriteľa žalobkyne, ktorý pohľadávku zabezpečenú záložným právom k nehnuteľnostiam voči nej nadobudol (navrhovateľ dražby podľa § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách) a ako žalovaného v 2. rade vydražiteľa (nadobúdateľa nehnuteľností), súd prvej inštancie usúdil, že žalobkyňa na strane žalovaného neoznačila toho, kto v žalobkyňou napádanom dražobnom procese vystupoval ako dražobník, hoci zákon o dobrovoľných dražbách ho ako stranu sporu v prípade konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby vyžaduje. Z uvedeného potom poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.10.2010 sp. zn. 4Cdo 120/2009 súd vyvodil, že tento nedostatok, keď na strane žalovaného subjektu nevystupujú všetci tí, ktorých zákon o dobrovoľných dražbách v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby označuje, nemôže odstrániť súd z úradnej povinnosti a o tomto nedostatku nemôže poučiť ani stranu sporu, t.j. žalobkyňu, pretože by išlo o poučenie podľa hmotného práva, a nie iba o poučenie o procesných právach a povinnostiach. So záverom, že v žalobe bol nesprávne určený okruh účastníkov, keď žalobkyňa na strane žalovaných neoznačila a neuviedla všetkých, ktorých zákon o dobrovoľných dražbách v spojení s § 78 ods. 1 CSP pre úspech žaloby vyžaduje, súd prvej inštancie žalobu podľa § 78 ods. 2 CSP z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie zamietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou samotného nároku žalobkyne.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovaným, ktorí mali v konaní plný úspech, priznal proti žalobkyňi plnú náhradu trov konania, s tým, že o výške náhrady rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP, t.j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietla, že pokiaľ ide o

poučovaciu povinnosť súdu, ktorý zamietol žalobu poukazom na § 78 ods. 1 a 2 CSP, pričom poučovaciu povinnosť realizoval podľa § 160 CSP, žalobkyňa nebola riadne poučená spôsobom, ako to má na mysli čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 292 CSP. V tejto súvislosti žalobkyňa argumentovala, že nemala vedomosť o okruhu účastníkov konania, ktorí tvoria procesné spoločenstvo a ktorí musia v konaní vystupovať na žalovanej strane, pričom ak by súd žalobkyňu riadne poučil o tom, že na strane žalovaných subjektov má vystupovať aj dražobník, potom žalobkyňa by za žalovaného označila aj dražobníka. Súdu prvej inštancie vytkla, že vôbec nerealizoval poučovaciu povinnosť v tomto smere, čo aj uviedol sám v bode 22. odôvodnenia svojho rozsudku. Podčiarkla, že ako fyzická osoba nepodnikateľ je vo vzťahu k banke OTP Banka Slovensko, a.s., resp. vo vzťahu k jej právnym nástupcom, jednoznačne v pozícii spotrebiteľa a je v spore slabšou stranou, vo vzťahu ku ktorej musí súd realizovať poučenie v širšej miere v zmysle § 292 CSP, a nielen všeobecne podľa § 160 CSP, pretože podľa žalobkyne ide o tzv. osobitnú poučovaciu povinnosť. Neuplatnenie osobitnej poučovacej povinnosti vo vzťahu ku žalobkyňi zo strany súdu prvej inštancie žalobkyňa označila za taký závadný procesný postup, ktorým sa jej ako strane sporu znemožnila realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2017, sp. zn. II. ÚS 675/2016 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky žalobkyňa namietla, že súd prvej inštancie uplatnil pri realizácii poučovacej povinnosti počas celého konania výklad prehnane formalistický, ktorý vo svojich dôsledkoch zasiahol do podstaty základného práva žalobkyne na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami denegationis iustitiae.

8. Žalovaný v 1. rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne označil rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, navrhol ho potvrdiť a priznať žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %. Uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal zo správnej právnej úpravy, postupoval procesne korektne a právne závery súdu prvej inštancie potvrdzujú aj názory doterajšej súdnej praxe i doktríny, ktorej záver je prezentovaný napr. v publikácii autorského kolektívu Valová, K. a kol.: Zákon o dobrovoľných dražbách. Komentár. 3. vyd. C.H.BECK, 2018, s. 275: „V odseku 4 sú taxatívne vymenované subjekty, ktoré musia byť procesne zúčastnené v súdnom konaní o neplatnosť dražby. Zákon tu vymedzuje vecnú legitímáciu v spore o neplatnosť dražby... Z pohľadu procesného práva ide o nútené spoločenstvo, pretože osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu (§ 78 ods. 1 CSP). Táto úprava má zabrániť neefektívnemu vedeniu súdneho sporu. Ak žalobca v žalobe neoznačí všetky subjekty, ktoré zákon vymenúva, bude znášať procesnú sankciu v podobe zamietnutia žaloby pre nedostatok vecnej legitímácie.“ Ďalej žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení zdôraznil nesúhlas s tvrdením žalobkyne, že súd mal aplikovať v jej prípade osobitnú poučovaciu povinnosť. V tejto súvislosti poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.1.2017 sp. zn. II. ÚS 675/2016, publikovaný pod č. 10/2017 v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pre rok 2017 žalovaný v 1. rade argumentoval, že by to bolo poučením o hmotnom práve, t.j. o vecnej legitímácii vyplývajúcej z § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách, a nie poučením o procesných právach a povinnostiach žalobkyne ako strany sporu. Dodal, že všeobecná poučovacia povinnosť je upravená v § 160 CSP a osobitná poučovacia povinnosť výslovne vyplýva z iných ustanovení CSP (napr. § 75 ods. 2, § 90 ods. 2, § 129 ods. 2, § 130, § 195 ods. 2, či § 274 písm. a/ CSP), ktorú osobitnú poučovaciu povinnosť je súd povinný uplatniť vždy v takej procesnej situácii pri ktorej túto povinnosť mu výslovne ukladá zákon, pričom zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva pre súd, aby žalobkyňi pomáhal s odstraňovaním vady spočívajúcej v nesprávnom určení núteného spoločenstva podľa § 78 ods. 1 CSP, ktorého okruh vyplýva z hmotného práva, pretože procesná poučovacia povinnosť súdu sa v tomto smere obmedzuje výlučne na poučenie, ako majú byť strany sporu označené, t.j. menom, priezviskom, trvalým pobytom, dátumom narodenia a pod., a nevzťahuje sa na to, kto má byť ako strana v spore žalovaný a už vôbec, že je potrebné rozšíriť okruh žalovaných, lebo na prejednanie veci je to nevyhnutné. Takéto poučenie by bolo totiž poučením o hmotnom práve, a síce o obsahu § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách.

9. Žalovaný v 2. rade vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny majúci za to, že neobstojí tvrdenie žalobkyne, že nebola poučená podľa § 292 CSP, pretože súd nemôže poučiť žalobkyňu ako žalovať a koho, ale iba o možnosti zastúpenia, o procesných právach a povinnostiach, nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučiť ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie alebo o iných možnostiach potrebných na účelné bránenie alebo

uplatnenie práv. nakoniec doplnil, že žalobkyňa na pojednávanie ani neprišla a ani sa neospravedlnila a už to je podľa žalovaného v 2. rade dôvod na zamietnutie celej jej žaloby.

10. Žalobkyňa v replike k vyjadreniam žalovaných uviedla, že na svojich písomných podaniach zotrváva a navrhla, aby súd rozhodol v súlade s jej návrhom.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska odvolateľkou uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je neopodstatnené.

12. Žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu privodili priaznivé rozhodnutie, pokiaľ vo svojom odvolaní jedine namietla, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia o poučovacej povinnosti, v dôsledku čoho porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nesprávne určila okruh sporových strán na strane žalovaného subjektu, pretože neuviedla všetkých tých, ktorých určuje zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (zákon o dobrovoľných dražbách) vo svojom ustanovení § 21 ods. 4. Prvoinštančný súd správne vo veci rozhodol, ak žalobu pre nesplnenie podmienky účasti všetkých subjektov v zmysle § 78 ods. 1 CSP žalobu zamietol podľa § 78 ods. 2 CSP.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi, presvedčivými, podrobnými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odvolací súd v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne dodáva nasledovné:

15. Z obsahu žaloby a súdneho spisu plynie, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby označených nehnuteľností, ktorých bola vlastníčkou s tvrdením, že boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách (§ 10 a § 17 ods. 5 zákona o dobrovoľných dražbách), čím bolo dotknuté jej právo vlastníť majetok, ako i na tvrdení, že úver, ktorý bol zabezpečený záložným právom na označené nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne, nebolo možné zosplatiť a dražbu nebolo možné realizovať, pričom ako žalovaný v 1. rade označila žalobkyňa navrhovateľa dražby podľa § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách a ako žalovaného v 2. rade vydražiteľa nehnuteľností.

16. Podľa § 137 písm. d) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu

17. Podľa § 21 ods. 2 vety prvej zákona o dobrovoľných dražbách v prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby.

18. Podľa § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby podľa odseku 2 sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2.

19. Žaloba o neplatnosť dobrovoľnej dražby je určovacou žalobou, ktorej špecifikom je, že v žalobe nie je povinnosťou osvedčiť naliehavý právny záujem, keďže tento sa ex lege prezumuje. Z procesného hľadiska aktívnu legitimáciu na vedenie konania o neplatnosť dražby má každá osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach porušením ustanovení tohto zákona. Zákon pritom nesledoval kazuistické vypočítavanie jednotlivých prípadov, keď by išlo o relevantné poškodenie práv osoby, a riešenie tejto otázky necháva výlučne na súdnu prax, na druhej strane výslovne vo svojom ustanovení § 21 ods. 4 stanovuje, že účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby podľa odseku 2 sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2.

16. V prejednávanej spore súd prvej inštancie postupoval správne, ak v danej veci aplikoval ustanovenie § 137 písm. d) CSP, v spojení s § 21 ods. 2 a 4 zákona o dobrovoľných dražbách, ako i § 6 ods. 1 a § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorých je navrhovateľom dražby vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len „záložný veriteľ“), alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnuť vykonanie dražby podľa osobitného zákona a dražobníkom je osoba, ktorá organizuje dražbu. Za stavu, ak žalobkyňou označení žalovaní v žalobe a v priebehu sporu sú iba navrhovateľ dražby (žalovaný v 1. rade) a žalovaný v 2. rade ako vydražiteľ označených nehnuteľností, t.j. účastníkov dražby, ktorému bol udelený príklep, čo plynie bezpochyby z listu vlastníctva č. 400, kat. úz. Krásna z 10.9.2018, lebo iné subjekty na strane žalovaného žalobkyňa neoznačila, je zrejme, že účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby nie sú všetci tí, ktorých to zákon o dobrovoľných dražbách vo svojom § 21 ods. 4 stanovuje. Náležite preto súd prvej inštancie usúdil, že na strane žalovaných žalobkyňa neoznačila toho, kto v žalobkyňou napádanom dražobnom procese vystupoval ako dražobník a správne postupoval, ak aplikujúci ustanovenie § 78 ods. 1 CSP, podľa ktorého nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu, žalobu zamietol podľa § 78 ods. 2 CSP pre nesplnenie podmienky účasti všetkých subjektov podľa odseku 1.

17. Nemožno pritom priznať relevanciu námietke žalobkyne v odvolaní, že žalobkyňu súd nepoučil o tom, kto má byť označený ako účastník súdneho konania o neplatnosť dražby. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne postupoval a nepochybil, ak v tomto smere žalobkyňu nepoučil, adekvátne pritom vychádzajúc z úsudku, že nemôže žalobkyňu ako stranu sporu o tom to nedostatku poučiť, pretože takýmto postupom by došlo k poučeniu žalobkyne o tom, koho by podľa hmotného práva mala žalovať, čo presahuje poučovaciu povinnosť súdu o procesných právach a povinnostiach žalobkyne a bolo by to v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu. Je potrebné prisvedčiť žalovaným v ich vyjadrení k odvolaniu v tom, že žalobkyňa vo svojom odvolaní neopodstatnene vytýkala súdu, že ju nepoučil o okruhu účastníkov predmetného sporu, pretože otázka vecnej legitímácie vyplýva z hmotného práva. Nesprávne označenie okruhu sporových strán v civilnom sporovom konaní nemôže totiž súd odstrániť ex offo a nemôže o tomto nedostatku žalobkyňu poučiť, tak ako sa to žalobkyňa mylne domnieva s tvrdením, že v danom prípade bolo namieste aplikovať ustanovenie § 292 CSP, lebo žalobkyňa ako fyzická osoba nepodnikateľ je vo vzťahu k veriteľovi OTP Banka Slovensko, a.s., resp. vo vzťahu k jeho právnym nástupcom, v pozícii spotrebiteľa, a je teda slabšou stranou v spore, vo vzťahu ku ktorej musí súd realizovať poučenie nielen všeobecne podľa § 160 CSP, ale v širšej miere podľa § 292 CSP, podľa ktorého súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k spotrebiteľovi vhodným spôsobom spotrebiteľa poučí o a) možnosti zastúpenia, b) jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.

18. Ustanovenie § 160 CSP je všeobecným základom pre poučovanie v civilnom sporovom konaní. Jeho obsahom je poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov konania. Súd je povinný poučiť strany sporu najmä o tom, aké práva im priznávajú a aké povinnosti im ukladajú procesné predpisy, ako je potrebné nimi zamýšľané procesné úkony vykonať, aby sledovali procesné účinky, prípadne ako je potrebné odstrániť vady už vykonaných procesných úkonov, aké právne následky sú spojené s učenými procesnými úkonmi a ako je potrebné splniť procesnú povinnosť zo zákona alebo z rozhodnutia súdu. Do poučovacej povinnosti ale nepatrí návod, čo by strana sporu mala alebo mohla v danom prípade vykonať, ale iba pomôcť k tomu, aby mohla zákonom ustanoveným spôsobom dať najavo, čo hodlá v konaní urobiť (por. m.m. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2013, sp. zn. 5Cdo 345/2012).

19. Rovnako z citovaného ustanovenia § 292 CSP jednoznačne plynie, že poučovacia povinnosť sa vždy týka len procesných práv a povinností, lebo súd nemôže poučovať strany o hmotnom práve, nemôže napríklad stranu poučiť, koho má žalovať, teda kto je v spore pasívne vecne legitimovaný, prípadne akého nároku sa môže domáhať od druhej strany a pod. Ak by súd poučil žalobkyňu ohľadom okruhu subjektov na strane žalovanej strany sporu v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách, takéto poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť súdu a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti strán konania (por. m.m. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2011, sp. zn. 6 Cdo 125/2011).

20. Z uvedeného je nutné vyvodiť záver, že v danom prípade neposkytnutím poučenia o okruhu subjektov na strane žalovaného nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Nemožno ani uzavrieť, že by bol postup súdu prehnane formalistický, ktorý by vo svojich dôsledkoch zasiahol do podstaty základného práva žalobkyne na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami denegationis iustitiae. Súd je totiž povinný poskytnúť strane sporu iba poučenie o jej procesných právach. Poučenie o vecnej legitímácii by bolo poučením o tom, kto má byť podľa hmotného práva stranou sporu. Také poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť nielen podľa § 160 CSP, ale i podľa § 292 CSP.

21. Zo všetkých uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov ako ich uviedol súd prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa odvolaním nedôvodne napadla vecnú správnosť rozsudku, a keďže v konaní neboli zistené vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane akcesorického výroku o trovách konania, a v odvolacom konaní procesne úspešným žalovaným priznal proti žalobkyni podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Žalobkyňa nemala úspech v odvolacom konaní, a tak jej náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).